

Isten uralkodik

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 8; 25:10; 75; 97; 100; 105:7-10;
Galata 3:26-29

„Uralkodik az Úr, méltóságot öltözött fel; felöltözött az Úr: hatalmat övezett magára; megerősítette a földet is, hogy meg ne induljon” (Zsolt 93:1).

A zsoltárok könyve rendületlenül hirdeti az Isten korlátlan uralmába vetett hitet. Az Úr teremtett meg minden létezőt, mindeneknek Ő a fenntartója, az egész világ Mindenható Királya, aki igazsággal és jogossággal kormányoz. Törvényei és rendeletei jók, éltetik megtartóit. Igaz Bíró, gondoskodik a világ rendjéről: az igazakat megjutalmazza, a gonoszokat pedig megbünteti, de a maga idejében, nem a miénkben.

Isten Izraellel kötött szövetsége különleges szerepet játszik a világ védelmében, mert a megváltást hirdeti. Az Úr drága kincseként magáévá fogadta Izraelt, minden nemzet közül a saját népévé tette. Hűséges a szövetségéhez, továbbra is gondoskodik nyájáról, hűtlenségük, sőt időnként nyílt lázadásuk dacára is.

Isten szuverén uralma tehát biztosítja a világ alapjait és biztonságát. A zsoltárírók ezt az alapvető igazságot akarják megértetni az olvasóval. Ennek a világgépnek a világitótoronya mellett törekszenek osztatlan hűséggel szolgálni Istent.

AZ ÚR TEREMTETT MINKET

Hogyan mutatja be a 8. és a 100. zsoltár Istent és az embereket? Mire mutatnak rá ezek a szakaszok Isten jellemét illetően?

A Zsoltárokból döntő a teremtés szerepe, Isten szuverén uralmát támasztja alá. Az ég „*kezének munkája*” (Zsolt 19:2-5, RÚF; 97:6), neve felséges az egész földön (Zsolt 8:2, 10). Mindent az Úr teremtett. Neki nincs kezdete (Zsolt 93:2), sem vége (Zsolt 102:26-28). Örökkévaló, nagyobb más népek isteneinél, azok csak „*emberi kéz munkái*” (Zsolt 115:4, ÚRK). A bálványoknak „*Van kezük, de nem tapintanak*” (Zsolt 115:7, ÚRK), míg az Úr „*kezében vannak a föld mélységei... a szárazföldet is az ő kezei formálták*” (Zsolt 95:4-5).

Több zsoltár is leírja, hogy Istennek hatalma van a természeti erők felett, amelyeket más népek istenként tisztelnek (pl. Zsoltárok 29; 93; 104). Ezek a részek is alátámasztják azt az állítást, hogy Isten uralma kiterjed az egész teremtett világra, hatalma és méltósága mindenek felett áll. Zsolt 100:3 a bálványimádás egy burkolt formájára, az öntelt magabizásra mér csapást, kiemelve, hogy „*ő alkotott minket és nem magunk*”.

A teremtés Isten szeretetéről is tanúskodik. Minden létező neki köszönheti a létét, Ő tart fenn minden életet (Zsolt 95:7; 147:4-9). Figyeljük meg, hogy életre hívta a népeket, az ókori Izraelt pedig saját népévé és legelőjének juhává, nyájává tette (Zsolt 100:3). A „nép” és „nyáj” képe rámutat, hogy közeli kapcsolatra vágyik népével.

Csak a Teremtőnek van hatalma áldást adni és népe növekedését biztosítani, ezért Ő az egyetlen, aki méltó az imádatukra és a bizalmukra. Számos zsoltár arra szólít minden élőt, sőt az egész földet, a tengert és mindent azokban, hogy örömmel kiáltsanak az Úr előtt.

Isten dicsősége meglátszik a teremtett világban, még a bűnössé lett földi teremtésben is, ezért mutatnak rá a Zsoltárok, mint aki egyedül méltó az imádatra.

„Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, és az ember fia, hogy gondod van rá” (Zsolt 8:5, ÚRK)? Mit felelünk Istennek, a Teremtőnek? Vajon mennyivel inkább gondoskodik rólunk Ő, aki néven nevezi az összes csillagot (Zsolt 147:4)?

URALKODIK AZ ÚR

Az Úr a Teremtő – ehhez szorosan, sőt elválaszthatatlanul kötődik mindenhatósága, uralma. „*Uralkodik az Úr*” hirdeti ünnepélyes komolysággal Zsolt 93:1, 96:10, 97:1, 99:1, és ez a kijelentés visszhangzik *A zsoltárok könyve* egészében.

Méltóság, fenség és erő az öltözete (Zsolt 93:1; 104:1). „*Felhő és sűrű köd*” (Zsolt 97:2, RÚF) övezi, de „*körülvette magát világossággal, mint egy öltözettel*” (Zsolt 104:2). A Király erejét és tündöklő ragyogását magasztaló metaforákat nagy gonddal választották, hogy kellőképpen kifejezzék Isten egyedülálló, az emberi felfogást meghaladó hatalmasságát.

A 97. zsoltár szerint mi jellemzi Isten uralmát (Zsolt 97:2, 10)? Mire terjed ki az uralkodása (Zsolt 97:1, 5, 9)?

Isten uralmát bizonyítják teremtett munkái (Zsolt 96:5), a megváltás (Zsolt 98:2) és az ítélet (Zsolt 96:10). Megerősítette királyságát az egész világ felett (Zsolt 47:7-10). Isten országa örökkévaló, hatalma és fenséges volta páratlan (Zsolt 45:7; 93:1-2; 103:19). Uralmát kegyelemre, igazságra, jogosságra alapozta, rendet és stabilitást hoz a teremtett világnak (Zsolt 98:3; 99:4). Uralkodása összekapcsolja mennyei és földi imádóit a dicsőítésben (Zsolt 103:20-22; 148). Számos zsoltár azt a képet vetíti elénk, hogy az egész emberiség elismeri Isten legfőbb uralmát (Zsolt 96:10; 97:1; 99:1; 145:11-13).

Csakhogy nem minden nép, nem minden földi uralkodó teszi ezt, legalábbis egyelőre. A gonoszok folyamatosan dacolnak Isten uralmával, tagadják, csúfolják Őt és a népét sanyargatják (Zsolt 14:1; 74:3-22). A zsoltáros számára ugyan kihívást jelent a gonoszok jó szerencséje, nyugtalanítja Isten hosszútűrése, mégis bízik legfőbb uralmában, továbbra is nagy bizalommal gondol igazságos ítéleteire (Zsolt 68:22; 73:17-20). Az Úr népe örömmel, hittel gondol arra, amikor Krisztus megváltó szolgálata által megalapítja országát, az Ő érkezését várják a második advent idején (Mt 12:26-28; 1Kor 15:20-28).

„Akik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt” (Zsolt 97:10)! Mi az oka annak, hogy Isten szeretete a gonoszság gyűlöletére késztet? Milyen kapcsolat van a kettő között?

ISTEN A BÍRÓ

Olvassuk el a 75. zsoltárt! Miért hiábavaló a gonoszok kérkedése?

A felséges Király a Törvényadó (Zsolt 99:7), a Bíró (Zsolt 97:2; 98:9). A gonoszok folyamatosan fenyegetik az általa alapított igazságos világrendet, de az Úr megítéli majd a világot és véget vet a rossz uralmának (Zsolt 75:9-11; 96:13).

A 75. zsoltárban több kép is ábrázolja a gonoszok visszafordíthatatlan pusztulását. A pohár vörösbor képe (Zsolt 75:9) Isten haragjának intenzitását érzékelteti (Jer 25:15; Jel 14:10). A gonoszok szarvainak letörése hatalmuk és uralmuk végét jelzi, miközben az igazak szarva felmagasztaltatik (Zsolt 75:11). Isten „állapítja meg” (RÚF), „jelöli ki” (ÚRK) ítéletének idejét (Zsolt 75:3), aminek végrehajtására nyilván az idők végén kerül sor (Zsolt 96:13; 1Kor 15:23-26).

Az ítélet részeként Isten megvizsgálja az emberek szívét. Zsolt 14:2 emlékeztet 1Móz 6:5, 8 verseire. Mindkét szövegből kitűnik, hogy az ítélet végrehajtása előtt Isten megvizsgálja az emberek életét, keresi, kit menthet meg. Ezt nevezik vizsgálati ítéletnek, amelynek során Isten megvédi az igazakat és eldönti a gonoszok sorsát.

Hogyan történik ez?

Először is Isten megszabadítja népét a gonoszoktól (Zsolt 97:10; 146:9), üdvösséggel koronázza meg az alázatosokat (Zsolt 149:4). Másodszor pedig a meg nem tért bűnösök örökre elpusztulnak (Zsolt 97:3). Egyes zsoltárok költői nyelvezettel ábrázolják az emberi fegyverek erőtlenségét az isteni Bíróval szemben (Zsolt 76:4-7). Ugyanakkor megbocsátó Isten az Úr, de megbünteti népét vétkei miatt (Zsolt 99:8). Nemcsak a gonoszoknak, hanem Isten népének is számot kell adnia az Úr előtt (Zsolt 50:4; 135:14).

A *zsoltárok könyve* ugyanazt a gondolatot közvetíti, mint más bibliai szakaszok, hogy az ítélet Isten népén kezdődik, majd az egész földre elér (5Móz 32:36; 1Pt 4:17). A zsoltáros Istenhez kiált, hogy ítélje meg, miközben az Ő igazságára hagyatkozik védelemért (Zsolt 7:9-12; 139:23-24).

A Zsoltárok arra szólítanak, hogy örüljünk Isten ítéletére várva (Zsolt 67:5; 96:10-13; 98:4-9). Miért jó hír az ítélet azoknak, akiket befedez Krisztus vére?

A SZÖVETSÉG SZELLEMÉBEN

Isten ítéletének témája fontos kérdést vet fel: Hogyan lehet békében Istennel a népe az ítélet idején, hogyan lehet üdvbizonyosságuk (Zsolt 94:14; Zsolt 105:7-10; Dán 7:22)?

A nép biztonságban van, mert az Úr Sionba helyezte lakhelyét (Zsolt 76:2-3) és örök szövetséget kötött velük, mint drága kincseivel (Zsolt 94:14; 105:8-10). Nemcsak azt ígéri, hogy nem veti el szövetséges népét, hanem aktívan munkálja benne való biztonságukat. Megbocsátja bűneiket (Zsolt 103:3), tanítja, áldja és megerősíti őket (Zsolt 25:8-11; 29:11; 105:24). Az ítéletek célja, hogy Isten a helyes, igaz útra térítse népét és bemutassa, mennyire törődik velük.

A 105. zsoltár arról szól, hogy az Úr Izrael egész történelme során hűséges volt a szövetségéhez. Történt akár jó, akár rossz, Ő mindig ott volt. Gondviselése vezette Józsefet Egyiptomba, általa mentette meg népét és a környékbeli nemzeteket a súlyos éhínség idején (Zsolt 105:16-24). Az Úr elküldte Mózeszt, hogy kivezesse népét az egyiptomi rabságból, amit jelekkel és csodákkal vitt végbe (Zsolt 105:25-38).

Ő adta népének az ígért földjét (Zsolt 105:11, 44), folyamatos védelmet biztosított nekik (Zsolt 105:12-15). Megsokasította övéit (Zsolt 105:24), megszabadította elnyomóiktól (Zsolt 105:37-38), kirendelte napi szükségleteiket (Zsolt 105:39-41). Minden kétséget kizáróan kézben tartotta mindazt, ami népét érintette, ezt az igazságot akarta az emlékezetükbe vésni a zsoltáros.

Az Úr megemlékezik szövetségéről - ez többet jelent pusztán az elméleti ismeretnél, mert mindig cselekvéshez vezet (1Móz 8:1; 1Sám 1:19; Zsolt 98:3; 105:42-44). Hasonlóképpen pedig, amikor a népnek kell megemlékezni Isten csodáiról és ítéleteiről, ez azt jelenti: úgy éljenek, hogy a cselekedeteik Isten tiszteletét fejezzék ki.

Izrael elsődleges elhívása arra vonatkozott, hogy őrizzék meg a szövetségi hűséget Isten törvényeinek megtartásával (Zsolt 78:5-7; 105:45). Bizonyosságot kellett tenniük Istenről más népek előtt is, mert az Úr azt kívánja, hogy Izraelhez csatlakozzon minden nemzet (Zsolt 105:1-2). Így őrzi a világot a mindenható és könyörülő Isten a védelmező szövetsége által (Zsolt 89:29-35).

Mit tudhatunk a magunkénak Jézusban, ami azt mutatja, hogy az ókori Izraelnek tett ígéretek most ránk is vonatkozhatnak (lásd Gal 3:26-29)?

BIZONYSÁGAID IGAZAK

Milyen közös szál fut végig Zsolt 1:2, 6, 18:31, 19:8, 25:10, 93:5 és 119:165 versein?

Teológiai következtetések fakadnak abból bizonyosságai megbízhatóságát illetően, hogy az Úr mindenható Teremtőként, Királyként és Bíróként uralodik a világ felett. A „bizonyoságtételek” kifejezés (héberül *'edut*, vagyis „rendelkezés”, „törvény”) a törvények és rendelkezések gyűjteményére utal, amelyekkel az Úr kormányozza népe vallási és társadalmi életét (2Móz 32:15). „*A te bizonyosságaid igen bizonyosak*” (Zsolt 93:5), ez Isten trónjának és az általa teremtett, fenntartott világnak a stabilitását, folytonosságát tükrözi (Zsolt 93:1-2). A „bizonyos”-nak fordított héber szóból ered az *amen* szavunk, és a megbízhatóság, hűség és szilárd állhatatosság fogalmát közvetíti (2Sám 7:16; 1Krón 17:23). Isten törvényei változtathatatlanok és eltörölhetetlenek.

Isten szavatolja ígéreteinek és parancsolatainak sérthetetlenségét. Hűsége teljes mértékben megerősítő, abban az értelemben, hogy garantálja uralma változatlanosságát, de feltétlen igényt támaszt, amikor népetől bizalmat és engedelmességet kér.

Ugyanakkor nincs igazság a földön, amit az Ige költői eszközökkel így érzékeltet: megremeg a föld alapja (Zsolt 18:8; Ézs 24:18-21). Isten törvénye igaz élet útjára tanítja a népet, arra, ami nem esik ítélet alá. Ezért az igazak nem remegnek meg, szilárdan állnak Isten törvényének alapján, ami stabilitást és biztonságot ad, a szívük rendíthetetlen (héberül: *kun*, ami azt is jelenti, hogy „szilárd”, „biztos”) az Úrban (Zsolt 112:1, 6-7). A törvény megtartói nem botlanak meg (Zsolt 119:165), ami Isten védelmét és vezetését jelzi az életükben (Zsolt 1:2-3, 6).

A zsolttáros lába/ösvénye világosságaként utal az Igére, ez megóvja az ellenség rejtett csapdáitól (Zsolt 119:105, 110). Nagy a békességük Isten törvénye kedvelőinek (Zsolt 119:165), ami nyilván nem abból fakad, hogy teljes mértékben elkerülnék őket a bajok (Zsolt 119:161), hanem abból, hogy Isten közelségében maradnak, tartalmas kapcsolatot ápolnak vele.

Gyakorlati szempontból milyen segítséget jelent az életedben az, hogy ügyelsz Isten törvényeire, rendelkezéseire és bizonyosságaira? A kérdés másik oldala pedig az, hogy kellett-e már szenvedned ezek áthágása miatt?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Zsoltárok 86:5, 15; Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Isten szeretete az emberek iránt” c. fejezet, 7-12. o.

Az Isten szeretet. Hogyan segít jobban megérteni a Zsoltárokból az Istenre és tetteire utaló különböző leírásokat, ha tisztában vagyunk ezzel az igazsággal? E heti tanulmányunk Isten és tevékenysége néhány fő tulajdonságainak bemutatására összpontosít, amelyek megalapozzák, szilárdítják és biztossá teszik a világot. A zsoltárirók Istenhez, a Teremtőhöz, Királyhoz, Bíróhoz, velünk szövetséget kötő Megváltóhoz és Törvényadóhoz fordultak kérésekkel. A világban betöltött további szerepeit különböző nevei és címei is tükrözik: Pásztor (Zsolt 23:1; 80:2), szabadítás Sziklája (Zsolt 95:1) és Atya (Zsolt 68:6; 89:27). Még a nagy küzdelem zűrzavarában is biztonságban lehetünk a világban, mert Istenünk mindenható Úr, minden cselekedetében és kijelentésében hűséges. Az itt felsorolt teológiai témák egyáltalán nem teljeskörűek, de utalnak rá, hogy hányféleképpen nyilatkoztatja ki magát Isten *A Zsoltárok könyvében*. A Zsoltárok tanulmányozását folytatva fontos ésszel tartani, hogy amikor olvassuk, mindig gondoljunk Isten jellemére, szeretetére és kegyelmére, illetve a világ megmentésére, helyreállítására vonatkozó tervére. „Minél többet foglalkozunk a kereszt fényében Krisztus jellemével, annál több kegyelmet, gyengédséget és megbocsátást látunk egybefonódva igazsággal és jogossággal. Annál érthetőbben és világosabban felismerhetjük Isten végtelen és örökkévaló szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékát, és annál inkább megérthetjük azt a bensőséges, szívbeli részvétet, amely az anyának elveszett gyermeke utáni szerető sóvárgását is végtelenül felülmúlja” (i. m. 12. o.)! A Zsoltárokból hozzá fordulnak még azok is, akik a lázadásukért isteni ítélet alá kerültek, tudva, hogy haragja csak egy ideig tart, kegyelme azonban örökkévaló (Zsolt 103:8-9).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Isten a Mindenható Úr, csak hogy annyira zavaros a világ, olyan sok a szenvedés. Miért alapvetően fontos tisztán látni a nagy küzdelem valóságát, ha meg akarunk birkózni ezzel a kérdéssel? Hogyan nyújt ebben segítséget ez a téma?
- 2) Mi volt a baj a bibliai időkben más népek bálványával (Zsolt 115:4-8)? Mi a helyzet a mai bálványokkal? Miért éppen olyan veszélyesek az Úrral való kapcsolatunkra nézve?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: HÁLAADÁS

A hálaadás szavát emelem magasba
hogy áldozzak neked Istenem.
Nézd, itt remeg bennem a könnyű röptű béke,
szárnyakat bont éppen a szívemen.

Áhítatos gyönyörbe ringat,
szebb érzést a földön nem ismerek.
A nagy csendben, mi szívemet bírja,
ezerszer is elsóhajtom neved.

Újra látom a hitvita hegyén
mint Illés, azt a piciny felleget,
hallom benne az eső zúgását,
s ígéreted, hogy kellek még neked.

Óh Uram most, míg bennem él az emlék
és itt vagyok a Kármel oldalán,
taníts visszanézni, ha messzire mennék,
hogy ne felejtsek majd az évek során.

Ezen az oltáron, mit most állítottam,
égjen szívemben mindig az a tűz,
mit a Lelked gyújt fel égő lobogással,
és minden mást tőlem messze űz.

S ha az utam lejtőre vinne is,
rajtam a félelem erőt ne vegyen,
mert sokszor hittem, hogy a mélyben járok
s éppen akkor voltam a hegyen.

- Hatalmadat, erődet áldom
és áldalak, hogy Istenem lettél:
s egy véget nem érő, forró imádságban
köszönöm, hogy oly nagyon szerettél!